

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 105/2018-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRIFOP, a. s. Stakčín, Duchnovičova 18, Stakčín, zastúpenej JUDr. Jánom Vovčíkom – DREVOPLAST a [REDACTED], právne zastúpených advokátom JUDr. Mariánom Bacákom, Partizánska 1834, Snina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Kežmarok č. k. 8 Cb 50/2012-2266 zo 6. marca 2017 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Cob 29/2017-2475 z 19. septembra 2017 vo výroku 1 a výroku 3 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] Stakčín, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRIFOP, a. s. Stakčín (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. Jánom Vovčíkom – DREVOPLAST (ďalej aj „zástupca

sťažovateľky“) a [REDACTED] (ďalej aj „zástupkyňa sťažovateľky“; spolu aj „zástupcovia sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Cb 50/2012-2266 zo 6. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Cob 29/2017-2475 z 19. septembra 2017 vo výroku 1 a výroku 3 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím napadnutým uznesením dovolacie konanie zastavil a žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. V dôvodoch napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že 30. septembra 2016 podali zástupcovia sťažovateľky ako žalobkyne dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 Cob 41/2015-2097 zo 14. júla 2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 12 Cb 113/2006-326 z 18. mája 2007. Súd prvej inštancie uznesením z 28. októbra 2016 priznal zástupcom sťažovateľky ako žalobkyne oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (JUDr. Jánovi Vovčikovi 50 % a [REDACTED] v plnom rozsahu). Citujúc § 5 ods. 1 písm. a) zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ako aj Komentár k Obchodnému zákonníku, podľa ktorých akciová spoločnosť stratila podaním žaloby aktívnu vecnú legitimáciu a povinnosť platenia súdneho poplatku (ďalších trov konania) prešla na zástupcov žalobkyne – menšinových akcionárov, súd prvej inštancie zastával názor, že po podaní tzv. akcionárskej žaloby vzniká medzi akcionármi (zástupcami žalobkyne) špecifický procesnoprávny vzťah nerozlučného procesného spoločenstva podľa § 77 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V danom prípade tak ide podľa prvoinštančného súdu o situáciu, kedy sa z povahy veci rozhodnutie vzťahuje na všetkých konkrétnych spoločníkov rovnako. Tí sa od seba nemôžu procesne odlúčiť. Úkon či opomenutie konania jedného z nich sa vzťahuje na a zaväzuje ďalšieho (resp. všetkých).

Výzvou z 2. novembra 2016 bol zástupca sťažovateľky ako žalobca v 1. rade vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 45 110,50 € v lehote 10 dní od doručenia výzvy s poukazom na položku č. 1a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení

s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch zohľadňujúc jeho oslobodenie v rozsahu 50 %. Zástupca sťažovateľky ako žalobca v 1. rade bol riadne poučený, že ak v stanovenej lehote súdny poplatok nezaplatí, súd konanie zastaví. Pred zaplatením celého súdneho poplatku v správnej výške nemôže súd začať konať.

Následne citujúc § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch a poukazujúc na to, že už uvedenú výzvu dovolateľ (zástupca sťažovateľky) prevzal 7. novembra 2016 a súdny poplatok nezaplatil, a na to, že dovolanie bolo podané spoločne oboma zástupcami sťažovateľky ako žalobkyne, prvoinštančný súd uzavrel, že keďže v prejednávanej právnej veci sú zástupcovia sťažovateľky ako žalobkyne v postavení procesných nerozlučných spoločníkov, nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie ktorýmkoľvek z nich má za následok zastavenie konania aj napriek skutočnosti, že zástupkyňa sťažovateľky ako žalobkyňa v 2. rade bola pre dovolacie konanie od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu oslobodená. Z uvedeného dôvodu bolo konanie o dovolaní súdom prvej inštancie zastavené.

Pri rozhodovaní o trovách konania citujúc § 453 ods. 1 a § 259 ods. 1 CSP vychádzal okresný súd z procesnej zodpovednosti účastníka za zastavenie konania. Podľa okresného súdu je zrejmé, že k zastaveniu dovolacieho konania došlo v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie a vzhľadom na už uvedené prvoinštančný súd uzavrel, že zástupca sťažovateľky ako žalobca v 1. rade procesne zaviniť zastavenie dovolacieho konania, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť žalovaným trovy dovolacieho konania. Žalovaní si v priebehu dovolacieho konania žiadne trovy neuplatnili ani im žiadne trovy zo spisu nevyplývajú, preto im súd ich náhradu nepriznal.

2.1 Proti tomuto uzneseniu ako celku podali včas odvolanie obaja zástupcovia sťažovateľky ako žalobkyne podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. V podanom odvolaní namietali, že konanie je postihnuté vadou konania a k zastaveniu dovolacieho konania napadnutým uznesením okresného súdu došlo na základe ústavne nekonformného výkladu právnych noriem týkajúcich sa nerozlučného procesného spoločenstva a poplatkovej povinnosti v súvislosti s akcionárskou žalobou podľa § 182 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka v spojení s § 181 ods. 1 Obchodného zákonníka. Okresný súd v konaní podľa odvolateľov (zástupcov sťažovateľky) postupoval svojvoľne a v hrubom rozpore

so zákonom a nálezom ústavného súdu v sťažovateľkinej veci sp. zn. III. ÚS 502/2011 zo 6. marca 2012 vydanom v tomto konaní.

2.2 Krajský súd napadnutým uznesením: výrokom 1 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu vo vzťahu medzi zástupcom sťažovateľky ako žalobcom v 1. rade a žalovanými v 1. a 2. rade, ktorým vo vzťahu k tomuto zástupcovi sťažovateľky ako žalobkyne nepriznal náhradu trov dovolacieho konania; výrokom 2 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu vo vzťahu medzi zástupkyňou sťažovateľky ako žalobkyňou v 2. rade a žalovanými v 1. a 2. rade, ktorým vo vzťahu k tejto zástupkyňi sťažovateľky ako žalobkyne nepriznal náhradu trov dovolacieho konania; a následne výrokom 3 rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade majú proti zástupcovi sťažovateľky ako žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie, či pri podaní tzv. akcionárskej žaloby, vzniká medzi akcionármi (zástupcami žalobcu) špecifický procesnoprávny vzťah nerozlučného procesného spoločenstva podľa § 77 CSP, a teda, či nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie ktorýmkoľvek z týchto akcionárov v postavení zástupcov žalobcu, má za následok zastavenie dovolacieho konania vo vzťahu ku všetkým týmto zástupcom žalobcu aj napriek skutočnosti, že zástupkyňa žalobcu v 2. rade - [REDACTED], bola pre dovolacie konanie od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu oslobodená.“

Následne krajský súd rozsiahle citoval z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 502/2011 vydaného v sťažovateľkinej veci, ktorý zrušil skôr vydané uznesenia všeobecných súdov v predmetnej veci sťažovateľky.

Krajský súd ešte uviedol:

«Z obsahu vyššie označeného nálezu Ústavného súdu teda podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že vychádzajúc zo znenia § 182 ods. 3 Obchodného zákonníka, akcionári žalobcu, ktorí uplatnili nároky spoločnosti proti orgánom, sú v danom prípade v postavení zástupcov spoločnosti zo zákona a sú povinní znášať trovy súdneho konania za spoločnosť, ktorá je v postavení účastníkov konania, keď na základe citovaného ustanovenia je prípadná náhrada trov konania priznaná účastníkovi konania, pričom ale

neúspešný účastník konania je povinný uhradiť trovy konania priznané úspešnému účastníkovi konania, nie spoločnosti, ale priamo akcionárom žalobcu, ktorí nárok za spoločnosť uplatnili. Podľa Ústavného súdu, zákonodarca nielen de facto, ale aj de iure presunul poplatkovú povinnosť na akcionárov, hoci účastníctvo v konaní ponechal spoločnosti, preto v prípade vzniku poplatkovej povinnosti je potom zástupca spoločnosti zo zákona povinný poplatkovú povinnosť splniť za (namiesto) spoločnosť. Z uvedeného dôvodu je veľmi podstatné ustáliť, či akcionárov možno považovať za poplatníkov podľa Zákona o súdnych poplatkoch, keď z ustanovenia § 182 ods. 3 Obchodného zákonníka možno jednoznačne vyvodiť, že úmysel zákonodarcu bolo preniesť poplatkovú povinnosť, ako aj súdne trovy v konaní na akcionárov, keď v tejto súvislosti ďalej Ústavný súd konštatoval, že ak by mala stroskotať takáto ochrana v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku účastníkom konania, teda spoločnosťou, pričom pomery akcionárov by inak odôvodňovali ich oslobodenie od súdneho poplatku, táto ochrana by sa stala iluzórnou, došlo by ku popretiu práva na prístup súdu, a tým aj základného práva na súdnu ochranu.

Poukazujúc na vyššie uvedené je preto vecne správne uznesenie súdu prvej inštancie v tej časti, ktorým zastavil dovolacie konanie vo vzťahu k akcionárovi žalobcu JUDr. Jánovi Vovčíkovi pre nezaplatenie alikvotnej čiastky súdneho poplatku (50 % z jeho výšky).

Naopak je potrebné zrušiť, a to bez vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, uznesenie v tej časti, ktorým zastavil dovolacie konanie vo vzťahu medzi akcionárkou žalobcu [REDAKOVANÉ] a žalovanými v 1. a 2. rade, kde vo vzťahu k tejto akcionárke žalobcu je potrebné konštatovať, že táto bola v plnom rozsahu oslobodená od platenia súdneho poplatku za dovolacie konanie, a preto v zmysle vyššie citovaného nálezu sú na jej strane splnené všetky procesné podmienky na dovolacie konanie, keď súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dopustil arbitrárnosti tým, že sa nevysporiadal s namietanou existenciou právoplatného úplného oslobodenia zástupcu v 2. rade. Podľa odvolacieho súdu nie je vylúčené, tak, ako je tomu aj v prejednávanej veci, aby akcionársku žalobu podali viacerí akcionári, kde je neprípustné, aby ten akcionár, ktorý si splní svoju poplatkovú povinnosť, resp. je od poplatkovej povinnosti oslobodený (vid' akcionár žalobcu [REDAKOVANÉ]), bol ukrátený na svojich právach len tým, že niektorí z ostatných akcionárov žalobcu nezaplatil súdny poplatok za procesný úkon

(návrh, dovolanie), ktorý by spôsobil zastavenie tohto konania v celom rozsahu nielen vo vzťahu k tomu akcionárovi, ktorý si nesplní svoju poplatkovú povinnosť, ale aj vo vzťahu k tým akcionárom, ktorí si svoju poplatkovú povinnosť splnili, resp. sú od poplatkovej povinnosti oslobodení.

Odvolaací súd zároveň uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil postavenie týchto akcionárov zástupcov žalobcu ako procesných nerozlučných spoločníkov, keď nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie ktorýmkoľvek z nich, má podľa súdu prvej inštancie, za následok zastavenie konania vo vzťahu aj k ostatným dovolateľom.

Podstatným pre posúdenie v tejto veci je to, či dovolatelia v tomto konaní môžu konať každý sám za seba podľa § 76 CSP (predtým § 91 ods. 1 O.s.p.), t. j. majú samostatné procesné spoločenstvo, alebo ide o tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP (predtým § 91 ods. 2 O. s. p.), t. j. ak čo i len jeden z akcionárov žalobcu nezaplatí súdny poplatok za podané dovolanie, tak súd prvej inštancie, ktorý vykonáva úkony v dovolacom konaní, týkajúce sa splnenia poplatkovej povinnosti pre dovolacie konanie, toto vo vzťahu k všetkým akcionárom žalobcu, t. j. aj vo vzťahu k tým, ktorí splnili tieto podmienky konania podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., v celom rozsahu zastaví, prípadne ho nezastaví v celom rozsahu, to ak ide o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP, v ktorom každý z akcionárov žalobcu koná sám za seba a jeho procesné úkony nemajú vplyv na procesné postavenie iného účastníka. Preto je podstatným pre posúdenie v danej veci, či toto dovolacie konanie zastaviť len v časti týkajúcej sa tých akcionárov žalobcu, ktorí si nesplnili svoju poplatkovú povinnosť, alebo vo vzťahu ku všetkým akcionárom žalobcu, ktorí sú v tomto konaní v postavení jeho zástupcu, ak čo i len jeden z nich nesplní túto poplatkovú povinnosť.

Pre posúdenie tejto otázky je podstatným predmet konania, ktorým je tzv. derivatívna akcionárska žaloba podľa § 182 ods. 1 písm. d), e) a ods. 2 Obchodného zákonníka. Podľa týchto ustanovení na žiadosť akcionárov uverejnených v § 181 ods. 1 Obchodného zákonníka, dozorná rada uplatní v mene spoločnosti nároky na náhradu škody, prípadne iné nároky, ktoré má spoločnosť proti členom spoločnosti. Ak dozorná rada bez zbytočného odkladu nesplní žiadosť akcionárov, môžu akcionári podľa § 181 ods. 1 Obchodného zákonníka uplatniť tieto nároky v mene spoločnosti. Iná osoba, ako akcionár, ktorý návrh na súd podal, alebo ním splnomocnená osoba, nemôže v súdnom konaní robiť úkony v mene

spoločnosti. Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že vyššie uvedení žalobu môže podať len akcionár alebo akcionári žalobcu, ktorých menovitá hodnota akcií dosahuje najmenej 5 % základného imania, prípadne ak stanoví žalobcu určujú, že na takéto právo majú tiež akcionár alebo akcionári, ktorí majú akcie, ktorých menovitá hodnota je menšia, ako 5 % základného imania. Je však potrebné konštatovať, že skúmanie naplnenia tejto hmotnoprávnej podmienky (vlastníctva najmenej 5 % akcií základného imania, resp. v prípade, ak to umožňujú stanoví, aj vlastníctva akcií, ktorých menovitá hodnota je nižšia), neprislúcha skúmať súdu pri rozhodovaní o poplatkovej povinnosti, ale táto otázka sa skúma ako prejudiciálna v rozhodnutí vo veci samej, keď pre jej nesplnenie môže súd žalobu zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie týchto zástupcov žalobcu.

Ako už bolo vyššie uvedené, pluralitu subjektov pripúšťa priamo zákon (§ 76, § 77 CSP), preto ich v konaní nemožno vylúčiť. Je teda nutné ju riešiť inak, než vznikom novej procesnej strany v konaní. Ak na jednej zo strán vystupuje viac subjektov, dochádza podľa súčasného slovenského civilnoprocesného práva k vzniku tzv. procesného spoločenstva (spoločenstvo účastníkov, poprípade tiež subjektívna kumulácia, či konzorcium litis). Tento procesný inštitút všeobecne spadá pod pojem „účastenstvo v civilnom súdnom konaní“ a je niekedy v odbornej literatúre označovaný ako spoločenstvo v spore. Z povahy veci vyplýva, že spoločenstvo účastníkov je inštitútom len sporového konania. V nesporovom konaní nemožno samozrejme pluralitu subjektov vylúčiť, nakoľko však v konaní nejde o riešenie sporu, jeho účastníci v konaní nestoja na dvoch stranách protichodnými záujmami (trebaže v materiálnom slova zmysle i v nesporovom konaní môže dochádzať k stretu protichodných záujmov). Nie je teda dôvod vytvárať v prípade kumulácie účastníkov v nesporovom konaní zvláštny procesný inštitút, nakoľko každý z účastníkov nesporového konania má v tomto konaní celkom samostatné postavenie, kde jeho záujmy nie sú formálne v rozpore so záujmami ostatných účastníkov. I keď je teda zrejmé, že inštitút procesného spoločenstva je inštitútom len sporového konania, termín spoločenstvo v spore vymizol zo slovenského civilnoprocesného práva z dôvodu presadzovania zásady jednotného, vnútorne nediferencovaného civilného procesu.

K uvedenému termínu spoločenstvo v spore, odvolací súd už aj s poukazom na argumentáciu súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení považuje za nutné upozorniť na jeden dôležitý aspekt. Interpretácia tohto pojmu môže zvädzať nielen k domnienke, že

spoločenstvo účastníkov znamená určité zomknutie, či spojenie sa v spore proti druhej strane ako skupinu osôb hájajúcich v konaní celkom totožné záujmy. Naopak je nutné ho chápať ako rýdzo procesné, ako označenie pre niekoľko subjektov (viac, než jeden) vystupujúcich na jednej strane sporu. Povaha predmetu konania a jeho vplyv na vzťahy medzi jednotlivými spoločníkmi sa prejavujú až pri triedení spoločenstva účastníkov.

Už citované ustanovenie § 76 a § 77 CSP umožňuje, aby na jednej alebo na oboch sporových stranách vystupovalo niekoľko subjektov. Vtedy hovoríme o procesnom spoločenstve. Podľa toho, či je v tej istej veci viac žalobcov alebo žalovaných, delíme spoločenstvo na aktívne alebo pasívne. Taktiež rozlišujeme spoločenstvo samostatné a nerozlučné. Pre pojem samostatné spoločenstvo je charakteristické, že každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne. Nerozlučné spoločenstvo je charakterizované tým, že rozhodnutie sa vzťahuje na všetkých spoločníkov spoločne. Toto rozlišovanie na samostatné nerozlučné spoločenstvo má význam pre posúdenie procesných dôsledkov. Procesné dôsledky samostatného spoločenstva sú tie, že každý spoločník vystupuje proti druhej strane samostatne, práva a povinnosti spoločníka sú teda nezávislé od práv a povinností ostatných spoločníkov. Procesné dôsledky rozhodnutia sú samostatné pre každého spoločníka. Uvedené dôsledky vyplývajú z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ktorý je samostatný (individuálny) a spoločenstvo je dané iba na procesnom základe (spoločného konania a spoločného rozhodnutia). Procesné dôsledky nerozlučného spoločenstva sú tie, že rozhodnutie sa týka všetkých spoločníkov (s rovnakým výsledkom), práva a povinnosti spoločníkov sú nerozlučné, procesné dôsledky rozhodnutia sa týkajú všetkých spoločníkov, čoho dôsledkom je aj to, že procesný úkon niektorého spoločníka sa týka všetkých spoločníkov. Dôsledky nerozlučného spoločenstva vyplývajú z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov bez zreteľa na ich vôľu, preto ide o nútené spoločenstvo. Pri nerozlučnom spoločenstve môže vzniknúť medzi spoločníkmi rozpor v otázke ďalšieho procesného postupu. V prípade rozporu, napr. dispozitívnymi úkonmi (späťvzatie návrhu, zmena návrhu) sa rešpektuje nerozlučnosť vzťahu. Preto na takýto úkon sa vyžaduje súhlas všetkých spoločníkov. Ak sa takáto zhoda nedosiahne, ide o neúčinné prejavy. Vo vzťahu k tretím subjektom procesný úkon len jedného zo spoločníkov (napr. podanie dovolania v prejednávanej veci), je neúčinné vo vzťahu k ostatným spoločníkom.

Relevantným pre posúdenie v danej veci je, či sa jedná o samostatné spoločenstvo na strane žalobcov, alebo ide o nerozlučné spoločenstvo, t. j. či nezaplatenie súdneho poplatku zástupcom žalobcu v 1. rade JUDr. Jánom Vovčíkom sa vzťahovalo aj na zástupkyňu žalobcu v 2. rade [REDACTED]. Ustanovenie § 76 CSP vo svojom paragrafovom znení zakotvuje tzv. samostatné spoločenstvo účastníkov, niekedy označené aj ako obyčajné alebo formálne spoločenstvo. Tento pojem má zdôrazniť výlučne procesný charakter tohto spoločenstva účastníkov konania. Samostatné spoločenstvo účastníkov konania vzniká tam, kde ide v konaní o samostatné práva a povinnosti. Každý zo žalobcov, ktorí podali spoločne žalobu, je na ostatných žalobcoch nezávislý. Akcionári žalobcu môžu podať akcionársku žalobu podľa § 181 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka i samostatne bez toho, aby sa tým zmenila ich vecná legitímácia. Rovnako tak zástupcovia žalobcu JUDr. Ján Vovčík a [REDACTED] mohli podať samostatnú žalobu. V procese ide teda o toľko právnych pomerov, koľko je účastníkov. Dôvodom pre existenciu tohto procesného inštitútu je záujem na rýchlosti a hospodárnosti konania, keď v postavení zástupcov žalobcu môžu vystupovať viacerí akcionári, ktorí sa domnievajú, že predstavenstvo alebo dozorná rada, nespĺnila ich žiadosť, a teda viacerí si môžu uplatniť svoje nároky podľa odseku 1 v mene spoločnosti. V samostatnom spoločenstve teda robí každý zo spoločníkov procesné úkony výlučne sám za seba, ich účinky sa môžu vzťahovať len k jeho osobe. Uvedenú skutočnosť o to viac determinuje tá skutočnosť, že v predmetnom spore je len jeden žalobca, teda neprichádza do úvahy akékoľvek procesné spoločenstvo, či už samostatné, alebo nerozlučné a koná viac zástupcov žalobcu, ktorých samostatnosť možno chápať len vo vzťahu k procesným úkonom, t. j. v prípade, ak by ich úkony boli vzájomne rozporné, musel by súd vylúčiť žaloby jednotlivých zástupcov toho istého žalobcu na samostatné konanie a rozhodnúť o nich osobitne. Bolo by proti duchu a zmyslu § 181 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ak by napr. počas konania jeden z týchto akcionárov - zástupcov žalobcu zobral žalobu späť a súd by v celom rozsahu a to aj k tým akcionárom, ktorí by na podanej akcionárskej žalobe trvali konanie o tejto akcionárskej žalobe zastavil, čím by im nepochybne odoprel vo vzťahu k týmto akcionárom poskytnutie materiálnej ochrany práva na prístup súdu. Ich postavenie na ostatných zástupcov žalobcu - akcionárov, je v procese celkom nezávislé, čo nakoniec preukazuje aj postup súdu prvej inštancie, ktorý skúmal u každého z nich podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov osobitne

a neskúmal podmienky pre oslobodenie od platenia súdnych poplatkov u zástupcov žalobcu spoločne. U samostatných spoločníkov, v prejednávanej veci u samostatných zástupcov žalobcu môže súd rozhodnúť spoločným rozsudkom o každom zo spoločníkov, ak títo tak ako to je v prejednávanej veci navrhujú totožný petit, prípadne o jednom z akcionárov žalobcu a konanie vo vzťahu k ostatným akcionárom - zástupcom žalobcu, vylúčiť na samostatné konanie. Podstatou samostatného spoločenstva je, že povaha predmetu konania z hmotného práva umožňuje súdu rozhodnúť o účastníkovi samostatne.

Samostatnými spoločníkmi sú napr. podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, nakoľko ideálny spoluvlastnícky podiel je treba považovať za samostatnú vec v právnom zmysle. Ak je viac žalovaných podielových spoluvlastníkov v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, sú žalovaní samostatnými spoločníkmi a ich postavenie treba posudzovať ku každému zvlášť, napr. žalobca môže vziať žalobu späť len vo vzťahu voči jednému zo spoločných podielových spoluvlastníkov. Hmotnoprávnu povahu predmetu ilustruje situácia solidarity zodpovedných škodcov v konaní, v ktorom síce nejde o spoločenstvo účastníkov konania, ale kedy súd o solidárne zodpovedných škodcov rozhodne tak, že v prvom konaní uloží škodcovi povinnosť k náhrade škody a až v druhom konaní stanoví pre škodcu povinnosť k spoločne a nerozdielnej náhrade škody. Ustanovenie § 77 CSP možno podľa odvolacieho súdu interpretovať tak, že o nerozlučné spoločenstvo ide len vtedy, ak povaha predmetu sporu neumožňuje, aby ten bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému zo spoločníkov, v prejednávanej veci zástupcov žalobcu. Napriek tomu, že právna úprava výslovne hovorí len o rozhodnutí vzťahujúcom sa na každého, ktorý vystupujú na jednej strane, je obecné v českej teórii civilnoprocesného práva, s ktorou sa stotožňuje aj odvolací súd, zastávaný názor, podľa ktorého ide o nerozlučné spoločenstvo len tam, kde je daná aktívna i pasívna vecná legitímácia v konaní a pokiaľ v konaní vystupujú všetky z hmotného práva oprávnené a povinné osoby. V danom prípade v prejednávanej veci by tomu bolo len vtedy, ak by zo zákona museli byť uvedení všetci akcionári ako zástupcovia žalobcu, ktorí sú oprávnení podať žalobu a úkony jedného z nich, by platili i pre ostatných.

Vzhľadom na uvedené podstatným preto pre posúdenie, či sa v prejednávanej veci jedná o samostatné alebo nerozlučné procesné spoločenstvo, je to, či zástupcovia žalobcu môžu svoju žalobu podať samostatne, alebo museli žalobcu zastupovať všetci jeho

akcionári. Tak, ako to už uviedol odvolací súd vyššie, je zrejmé, že zástupcovia žalobcu sa mohli domáhať v mene žalobcu jeho nároku samostatne bez toho, aby sa zmenila ich pasívna legitímácia, že povaha v prejednávanej veci z hmotného práva umožňuje rozhodnúť o každej takejto žalobe podanej jediným akcionárom samostatne.

Poukazujúc na vyššie uvedené preto mohol odvolací súd zrušiť uznesenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k zástupkyňi žalobcu v 2. rade - akcionárke [REDAKOVANÉ], bez jeho vrátenia vo vzťahu k tejto akcionárke súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, nakoľko ďalej v dovolacom konaní (po zabezpečení úkonov súdom prvej inštancie v dovolacom konaní), je príslušný konať ako dovolací súd Najvyšší súd Slovenskej republiky.

O návrhu zástupcu žalobcu v 1. rade JUDr. Jána Vovčika na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za dovolanie, súd nerozhodoval, nakoľko v tejto veci už bolo v tomto dovolacom konaní právoplatne rozhodnuté, keď súd prvej inštancie priznal tomuto zástupcovi žalobcu 50 %-né oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

O trovách konania medzi zástupcom žalobcu [REDAKOVANÉ] a žalovanými v 1. a 2. rade odvolací súd nerozhodol, nakoľko vo vzťahu k tejto akcionárke žalobcu dovolacie konanie nebolo zastavené. Dovolacie konanie medzi touto zástupkyňou žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade sa skončí rozhodnutím dovolacieho súdu (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), ktorý zároveň rozhodne aj o trovách dovolacieho konania, vrátane dovolacích trov tých úkonov v dovolacom konaní, ktoré vznikli na prvoinštančnom a odvolacom súde.

O trovách odvolacieho konania, ktoré vznikli v tomto dovolacom konaní medzi zástupcom žalobcu JUDr. Jánom Vovčíkom a žalovanými v 1. a 2. rade, súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 CSP, keď žalovaní ako plne úspešní účastníci odvolacieho konania vo vzťahu k zástupcovi žalobcu v 1. rade, majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, s tým, že o samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).»

3. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým uznesením v odvolacom

konaní potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým bolo zastavené konanie v právnej veci sťažovateľky proti žalovaným o zaplatenie sumy – istiny s príslušenstvom.

3.1 Sťažovateľka taktiež vidí porušenie svojich práv v nesprávnom výklade a aplikácii § 254 ods. 1 CSP. Sťažovateľka odkazuje na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa súdnych poplatkov a zastáva názor, že okresný súd žiadal zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej príslušným ustanoveniam zákona o súdnych poplatkoch, Civilného sporového poriadku aj judikatúre ESLP. Sťažovateľka poukazuje na to, že vo viacerých prípadoch v zmysle judikatúry ESLP uloženie súdnych poplatkov sťažovateľom môže predstavovať neprimerané obmedzenie ich práva na prístup k súdu.

3.2 Napadnuté uznesenie krajského súdu podľa sťažovateľky vychádza z argumentov súdu, ktoré sú v rozpore s platným právnym poriadkom. Relevantná právna úprava, ktorú aplikoval krajský súd, obsahuje podľa sťažovateľky možnosť uváženia vo vzťahu k súdnemu poplatku v konkrétnom prípade, ako to vyplýva z § 254 ods. 1 CSP. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka konštatuje, že okresný súd sa pri rozhodovaní v otázke súdneho poplatku dôsledne nevyrovnal s konkrétnymi okolnosťami prípadu sťažovateľky a vychádzal iba z formálnej citácie príslušných ustanovení právnych predpisov o úprave súdnych poplatkov. Sťažovateľka dopĺňa, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní o zastavení konania vo svojom právnom názore nezohľadnil miesto základného práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti a nezaistil primeranú vyváženosť medzi záujmom štátu na vyberaní súdnych poplatkov a záujmom sťažovateľky na obhájení svojho práva prostredníctvom všeobecného súdu. Krajský súd týmto postupom a napadnutým uznesením podľa presvedčenia sťažovateľky porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné práva AGRIFOPu. a.s. Stakčín... v zastúpení menšinovými akcionármi a. s. v 1. rade JUDr. Jánom Vovčíkom- DREVOPLAST... a v 2. rade [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd Uznesením KS v Prešove sp. zn.:

6 Cob 29/2017-2475 z 19.09.2017 vo výroku 1. a výroku 3. v spojitosti s Uznesením OS Kežmarok sp. zn.: 8 Cb 50/2012- 2266 zo dňa 06.03.2017 porušené boli.

Zrušuje sa Uznesenie KS v Prešove sp. zn.: 6 Cob 29/2017-2475 z 19.09.2017 vo výroku 1. a výroku 3. v spojitosti s Uznesením OS Kežmarok sp. zn.: 8 Cb 50/2012-2266 zo dňa 06.03.2017 a vec sa vracia OS na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré im je porušovateľ povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov jeho právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. K záverom ústavného súdu k predbežnému prerokovaniu sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné odkázať na svoju judikatúru vo veciach týkajúcich sa súdnych poplatkov a trov konania, keďže práve tieto právne otázky rámujú vec sťažovateľky.

Všeobecne k súdnym poplatkom

8. Ústavný súd už viackrát (porov. napr. II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015) zdôraznil, že rozhodovanie o súdnych poplatkoch (napr. o oslobodení od súdnych poplatkov, o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a pod.) spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky napríklad pre oslobodenie od súdnych poplatkov, patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09).

8.1 Ústavný súd taktiež judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku samo osebe ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porov. II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012).

8.2 Rozhodovanie o súdnych poplatkoch – o naplnení zákonom ustanovených predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku – spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014). Všeobecné súdy sú však napríklad pri rozhodovaní o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov povinné s ohľadom na všetky podstatné skutočnosti vyskytujúce sa v konkrétnom prípade a význam práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti primerane vyvažovať záujem štátu na vyberaní súdnych poplatkov za rozhodovanie sporov a záujem účastníka konania uplatňujúceho si svoj nárok (resp. práva) súdnou cestou [porov. Kreuz v. Poľsko (No. 1), č. 28249/95, rozsudok ESĽP z 19. 6. 2001, bod 66].

8.3 Ústavný súd však konštatuje, že je oprávnený v ojedinelých prípadoch zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o poplatkovej povinnosti, a to iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu o neoslobodení od povinnosti zaplatiť súdny poplatok došlo vzhľadom na (i) výšku súdneho poplatku posudzovanú v rámci konkrétnych okolností prípadu a v rámci ekonomických (finančných) možností sťažovateľa zaplatiť tento súdny poplatok a vzhľadom na (ii) fázu konania pred všeobecným súdom k obmedzeniu samotnej podstaty práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porov. Jedamski and Jedamska v. Poľsko, č. 73547/01, rozsudok ESĽP z 26. 7. 2005, body 60 a 66). Príčinou uvedeného stavu býva najčastejšie úplná rezignácia všeobecného súdu na vyvažovanie verejného a súkromného záujmu, prípadne nedôsledné vyvažovanie (opomenutie podstatnej „premennej“ pri vyvažovaní).

Všeobecne k trovám konania

9. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry porov. napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017) považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu, ktorá je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd

rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť.

9.1 Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

Aplikácia uvedených východísk na vec sťažovateľky

10. Sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu je potrebné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Zo sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom uznesení okresného súdu, keďže odvolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu. Princíp subsidiarity spočíva v tom, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (pozri čl. 127 ods. 1 ústavy: „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto

skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

11. Čo sa týka napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

11.1 Krajský súd postupoval správne, ak potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie okresného súdu v tej časti, ktorou okresný súd zastavil dovolacie konanie vo vzťahu k JUDr. Jánovi Vovčíkovi (zástupcovi sťažovateľky ako žalobcovi v 1. rade) pre nezaplatenie alikvotnej čiastky súdneho poplatku (50 % z jeho výšky). Krajský súd aplikoval príslušnú právnu úpravu týkajúcu sa zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v súlade s jej duchom a textom a argumenty krajského súdu nemožno označiť za ústavne nekonformné.

11.2 Ústavný súd poukazuje na to, že tvrdenie sťažovateľky, že došlo k zastaveniu dovolacieho konania v zmysle dovolania podaného zástupcami sťažovateľky, sa nezakladá na realite. Vzhľadom na závery ústavného súdu artikulované vo veci sťažovateľky v náleze sp. zn. III. ÚS 502/2011 krajský súd posúdil, či pri jej zastupovaní akcionármi JUDr. Jánom Vovčíkom a [REDAKOVANÉ] v konaní ide o samostatné alebo nerozlučné procesné spoločenstvo, a za podstatné pokladal vyhodnotiť, či zástupcovia sťažovateľky ako žalobcovia môžu svoju žalobu podať samostatne alebo musia sťažovateľku zastupovať všetci jej akcionári. Krajský súd v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v sťažovateľkinej veci v náleze sp. zn. III. ÚS 502/2011 správne vyhodnotil, že zástupcovia sťažovateľky ako žalobcovia sa mohli domáhať v mene sťažovateľky jej nároku samostatne bez toho, aby sa zmenila ich pasívna legitímácia. Povaha v prejednávanej veci z hmotného práva umožňuje rozhodnúť o každej takejto žalobe podanej jediným akcionárom samostatne. Poukazujúc na uvedené preto mohol krajský súd zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] (zástupkyňi sťažovateľky ako žalobkyňi v 2. rade) bez jeho vrátenia vo vzťahu k tejto akcionárke súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie, pretože ďalej v dovolacom konaní (po zabezpečení úkonov súdom prvej inštancie v dovolacom konaní) je príslušný konať ako dovolací súd Najvyšší súd Slovenskej republiky.

11.3 K výroku 3 napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd uvádza, že tento bol odvodený a právne závislý od skutočnosti, že krajský súd výrokom 1 potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie okresného súdu v tej časti, ktorou zastavil dovolacie konanie vo vzťahu k JUDr. Jánovi Vovčikovi (zástupcovi sťažovateľky ako žalobkyne) pre nezaplatenie alikvotnej čiastky súdneho poplatku (50 % z jeho výšky). O trovách odvolacieho konania, ktoré vznikli v tomto dovolacom konaní medzi zástupcom sťažovateľky ako žalobcom v 1. rade a žalovanými v 1. a 2. rade, potom krajský súd správne rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a v súlade s ústavnými garanciami spravodlivého procesu judikoval, že žalovaní ako plne úspešní účastníci odvolacieho konania (potvrdenie zastavenia dovolacieho konania vo vzťahu k zástupcovi sťažovateľky ako žalobkyne pre nezaplatenie alikvotnej čiastky súdneho poplatku) vo vzťahu k zástupcovi sťažovateľky ako žalobcovi v 1. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11.4 Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia sťažovateľkiných práv napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2018